

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

- 1 -

בית משפט מחוזי חיפה

בבית משפט המחוזי

תיק פלילי 70/93

ב ח י פ ה

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עיסא בן מוחמד עיסא

הנאשם

הכרעת דניכב' סגן הנשיא מ. סלוצק

1. הנאשם, שהינו הטין יליד 7.4.76, מואשם בעבירת רצח בכוונה תחילה על פי הסעיפים 300(א) (2) ו-301 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

2. בתאריך ה-7.3.93, שחל ביו הראשון בשבוע, בשעות הערב נמצאה על ידי המשטרה גופתו של המנוח אדיב חבאיר (להלן: המנוח) בסלון דירתו. הנמצאת בהומה העליונה בבית משותף ברחוב הרצוג 4 שבעכו. תוצאת הבדיקה שלאחר המוות, שנעשתה על ידי המומחה לפתולוגיה ד"ר לוי מהמכון לרפואה משפטית שפורטו בחוות דעתו - ת/16 - הראו שמות המנוח נגרם "מתשניה מכני ע"י לחיצה ידנית על הצואר". כן צוין כי "פצע" דקירת החתר שנמצא בגב משמאל וחדר לריאה משמאל הוא "פוטנציאל הטלני גבוה" (ע' 6 לחוות הדעת ת/6).

ד"ר לוי סיכם את הממצאים האנטומיים העיקריים שמצא בגוף המנוח כדלהמן:

1. דימומים ופרעים ברירת השפתנים עם חסר טרי של שיניים (או

שורשי השיניים) מספר 11, 12, 13, 42, 1-43.

2. שפשוף עור בסנטר משמאל.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה

- 2 -

3. דימומים תת עוריים בצואר טרמין.
  4. סימני דקירות מחט טררים בצד ימין ושמאל של הצואר.
  5. 5 פצעי דקירות חתר בקדמת הבטן שאחד מהם חודר לחלל הבטן.
  6. 2 פצעי דקירת חתר בגב משמאל. שאחד מהם חודר בכיוון מאחורה קדימה. ומלמעלה למטה לתוך הלל הצדד משמאל חודר לאונה תחתונה של היאה שמאל ויוצר אבוד דם מאסיבי פנימי.
  7. שברים בהרניו עצם הלשון עם דימום מאסיבי סביב.
  8. שברים בהרניים עליונות של סחוס הגרון עם דימומים מאסיביים סביב.
  - פצעי דקירת החתר בוצעו במכשיר דוקר וחותר שאורך להבו לפחות 13 ס"מ ורוחב הלהב פחות מ-2 ס"מ.
  - הנזקים באיזור הצואר נגרמו מלחיצה ידנית תזקה על הצואר.
- המומחה ציין בחוות הדעת כי פצעי דקירת החתר שבהדמת הבטן כמפורט בממצא מסי 5 אינם קטלניים.
3. הנאשם נעצר על ידי המשטרה ב-12.3.93 לאחר שהתירצב מרצונו במשטרת עכו. ובו ביום מסר את אמרתו ת/2 ולמחרתו מסר אמרה נוספת - ת/3. באמרותיו אלה אישר הנאשם כי הביר את המנוח ואף נהג לבקר בדירתו. מדבריו באמרותיו אלה עולה כי ביום הראשון, ה-7.3.93, לא ביקר כלל בדירת המנוח.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

- 3 -

בית משפט מחוזי חיפה

ב-14.3.93 הובא הנאשם להארכת מעצרו שהוארך למשך 10 ימים - ראה ת/4. בו ביום בשעה 10.30 לאחר שובו לתחנת המשטרה מסר הנאשם לרס"מ מופיד מוגמס. המשרת בתחנת עבו כחוקר נוער, בנוכחות רב פקד חביב גהאגה הודאה שנרשמה חלקה בשפה העברית וחלקה בשפה הערבית - ראה ת/19 - ותרגום החלק שנכתב בערבית - ת/19א - והוקלטה - תמליל ת/20א-ב. בו ביום בשעות אחר הצהרים נערך על ידי הנאשם שחזור האירוע שהוסרט בוידאו (ראה סרט ת/32 ותמליל הנאמר בו - ת/31 וכן דו"חות עריכת השחזור ת/19, ת/29 והובלה - ת/20).

4. באמרתו ת/19 נקט תחילה הנאשם בעמדה המתכחשת למעשה ובהמשך החקירה הודה בבצוע המעשה כפי שיפורט להלן. באמרתו זו ציין הנאשם כי כל שאמר באמרותיו הקודמות בשקר יסודו והוסיף וסיפר כי בתאריך ה-7.3.93 בא לדירת המנוח לפני הצהרים בשעה 11.00 לערך והסג יחד עם המנוח בסלון הדירה ושתי בוסית "סטוק". במעמד זה בקשו המנוח לשפשוף את אבר מינו. בהשתו זו עצבנה את הנאשם, שדקרו בחלק העליון השמאלי של תהו. המנוח נפל בכניסה לסלון והנאשם ברח מהדירה, לאחר שפתח את שתי דלתות הכניסה לדירה במפתח שנשל מהמנוח וזרקן לידו. הנאשם ציין שלא נשל מכספו של המנוח.

לאחר שסיפר גרסה תמציתית זו, שנאמרה בשפה העברית, חזר הנאשם ותאר וביתר הרחבה את שאירע בשפתו הערבית. מתאור זה עולה כי הגיע לדירת המנוח אחר הצהרים בשעה 16.00, צלצל בפעמון והמנוח, שאותו העריך וכיבד כאב, פתח לו את דלתות הכניסה, שהן דלת חצונית מברזל ודלת פנימית מעץ והזמירו להכנס לדירה, שם הסבו בסלון והמנוח כבדו בכוסית הוניאה "סטוק". שיתחם גלשה לדבור שכונה על ידי הנאשם "תעריס". שבו ניסה המנוח לפתוח ש"רשחק" באבר מינו תמורת אתנן

מדינות ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה

- 4 -

הספיק. בעת שהמנוח יצא מהסלון למקלחת משם שמע הנאשם רעש זריזת מים. ניגש הנאשם למטבח ונטל משריש המטבח סכין מטבח עם ידית בצבע חום ועמד והמתין בסלון.

כשיצא המנוח מהמקלחת בדרכו לסלון, חזר על הצעתו המגונה ובשלב זה אבד הנאשם, שחש נבגד ע"י המנוח שבטח בו, את עשתונותיו ודקרו בסכין בתוהו דקירה אחת. כתוצאה מדקירה זו נשבר הסכין והמנוח נפל ארצה. הנאשם רץ למטבח ונטל מעל למקרר סכין אחרת שידיתה צהובה וחזר ודקר את המנוח בגבו והכה באגרופו בסנטרו בצדו הימני. גם בדקירה נוספת זו נשבר הסכין. כשהמנוח בקש לצעוק, חנקו הנאשם בידו הימנית על צווארו וכתוצאה עשה המנוח תנועת הטרה של ראשו הצידה. הנאשם נטל מכיסו את ארנקו. כשהוא מתכוון לרטול ממנו משהו אלא שלא מצא בו דבר. הנאשם נטל את שני הסכינים השבורים ואת הידיות והניחם עם הארנק מעליהם בכיור האמבטיה ופתח את הכיב על מנת שתתחכנה מביעות האצבע שעליהן. נטל את המפתחות לדירה מכיס מעילו של המנוח ועזב את הדירה.

5. בשחזור ת/31 הוסיף הנאשם ופרט כי הצעתו המינית של המנוח פגעה בכבודו ובעת שהמנוח היה בשירותים נטל מהמטבח סכין מטבח והמתין בכניסה לסלון, וכשהגיע אליו הללו, תוך התייחסות להצעתו המגונה, כינה אותו "יא אחו שרמוטה" ודקרו פעמיים בתוהו בחלקו העליון, וכתוצאה נשבר להב הסכין. כשבקש המנוח לצעוק הכה על פיו. הנאשם דקד את הסכין השבורה, ניגש למטבח, נטל את הסכין השנייה שהיתה מונחת על המקרר ובהיות המנוח כפוף על ברכיו חזר ודקרו פעם אחת בגבו, והמנוח נפל פרקדן על הרצפה כשהוא שוכב על בטנו כשרגליו לכוון דלת הכניסה לסלון וראשו לעבר המרפסת של הסלון. הנאשם, במצב זה, הכה בו מכות אגרופ על פיו, ו"מעצבים" התישב עליו, לחץ בידו שהניחה אל צווארו וחנקו. הנאשם הניח את אצבעו ליד אפו ופרו כדי להוכיח אם עודנו חי ונוכח שאינו נושם והבין שמת. הנאשם הוסיף כי את המפתחות

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

- 5 - בית משפט מחוזי חיפה

שנטל מהמנוח לא השליך אלא השאיר במנעול דלת הברזל החצונית. הנאשם ציין כי לא נכנס כלל לחדר השינה אך ראה שהיה מסודר כשעזב את הדירה, כן לא ראה זריקה ולא את המנוח מזריק לעצמו. הנאשם הדגים בשחזור את הפעולות שבצע.

בשיחה שנתהיימה ב-16.3.93 בין הנאשם והחוקר מופיד, חזר הנאשם וציין כי היה לבדו בדירה, לא נכנס בשלב כלשהו לחדר השינה ולא חפש בארונות ולא נטל את התכשיטים שענד המנוח על גופו - ראה דו"ח ת/21. תאורו של הנאשם בעת השחזור שלוה בהמחשת מה שעשה, מטצה באורח מלא את שארע בדירה, אליבא דגירסת הנאשם.

6. בפנינו התכחש הנאשם להודאותיו הנ"ל וטען כי הודה במעשה שלא עשה בהשפעת איומים ואליומות שבצעו כלפיו חוקריו, רס"מ מופיד ורפ"ק גהאגה. לא מצאנו ממש במעונו אלה שלא היו אמינים עלינו.

לאחר ששמענו, במסגרת משפט יוטא, את הנאשם ואת עדויות החוקרים, שוכנענו כי דברי הנאשם לענין זה הם ספורי בדים שאין להם שחר. הנאשם, שהתחרט על הודאתו, ניסה להחלץ ממנה על ידי העלאת טענתו על מכוח ואיומים. הנאשם לא התלונן בפני רופא שבדק אותו ב-19.3.93 שהוכה, אליבא דגירסתו, משר מספר ימים ולא הצביע בפניו על הפצע בערפו שלטענתו נגרם לו על ידי הכאתו באזיקים אף שפצע זה הכאיב לו. העזר תלונה בפני הרופא על ידי מי שטוען שהוכה אומרת "דרשני". אין לקבל את הסברו של הנאשם כי לא התלונן משום "שאינו מכיר בחוקרים" (ע' 17). כל שהתלונן הנאשם בפני הרופא היה על גרד ופטרייות בלבד שהראם לו ועל כאב ראש כפי שנרשם (ראה ת/12, ת/14).

7. גרסת הנאשם היא כי הוכה לאחר שובו מהארכת מעצרו ב-14.3.93 בחדרו של רס"מ מופיד על ידי מופיד באזיקים שהחזיק בידיו. מופיד הכהו על

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה - 6 -

רגליו, ידיו ועורפו וסטר על פניו וכל זה עובר למסירת הודאתו. לדבריו הכאתו זו נמשכה מספר ימים. את השחזור עשה לפי הנחית החוקרים

(ע' 17 לרשומות). קשה להעלות על הדעת שהכאה כזו לא הותירה סימנים בגופו. הצגת סימנים אלה, ולפחות את הפצע שבערפו שהכאיב לו, בפני הרופא ב-19.3.93 היה בה כדי לתמוך בטעונו זה, ובבחינת דבר המתבקש מאילו אילו אכן הוכה.

נוסיה עוד כי עו"ד עמאר, שנתבקש לרצג את הנאשם על ידי אביו, פגשו בכלא 1-16.3.93. במפגש זה, כפי שעולה מעדותו של עו"ד עמאר, לא העלה הנאשם מיוזמתו את ענין הכאתו, אלא בתשובה לשאלת בא כוחו (ע' 20 ואילך). עוד יצוין כי במכתב תלונתו של עו"ד עמאר - נ/1 מה-17.3.93 - מתיחס הוא להכאה ע"י "שוטרים חוקרים" ואינו מזכיר כלל הטחת איומים כלפי הנאשם והבטחה לעזרה בכך שישלח למעון בעול. שהוזכרו על ידו בתקירתו החוזרת. בדיון להארכת מעצרו מה-21.3.93 טען הנאשם כי הובה על ידי רס"מ מופיד בלבד ואינו מתיחס לשוטרים חוקרים אחרים כלשהם (ראה ת/5). מעדות קצין המבחן חלילה פיסל, שביקר את הנאשם במהום מעצרו כשבוע ימים לאחר שנעצר, עולה כי התלונן בפניו על אלימות השוטרים כלפיו והבטחה שנתנו לו לעזור לאמו הגרושה, אך ציין כי ההכאות לא היו באותו תאריך שהוארך מעצרו, דהיינו ב-14.3.93, יום בו מסר את הודאתו ובצע את השחזור. עדות זו משמיטה את בסיס טענת הנאשם לשמוש באמצעים פסולים נגדו עובר למתן הודאתו (ע' 25 לרשומות).

נוסיה כי הסתגר ששנך עדים שהעידו מטעם הנאשם ושלדבריהם כי היו כלואים עמו באותו תא מעצר עת שחזר מחקירתו כשהוא פצוע בערפו, לא היו כלל עצורים באותו תאריך ולא היו בתא אחד עם הנאשם (ע' 32, 14, 35, 34).

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה

- 7 -

8. החוקרים מופיד ורפ"ק גהאגה הכחישו שמוש באמצעי פסול כלשהו כלפי הנאשם. מעדותו של מופיד - ע' 6 ואילך - עולה כי החל בחקירת הנאשם במשרדו, המשותף גם לעדה סמואל שנכחה בחדר, כן נוכח במשרד רפ"ק גהאגה, ולאחר שהצביע בפני הנאשם על סתירות באמרות שנתן - ת/2 ו-ת/3 - בהש הנאשם להמשיך במסירת אמרתו בחדר אחר, ושם מסר את הודאתו, שהוקלטה בידועתו והסכים לבצע את השחזור שנערך בהסכמתו, בלא שהעד נטל בו חלק פעיל. רפ"ק גהאגה הוסיף כי הנאשם פרץ בבכי והביע את דאגתו לאמו ואחיותיו ובהש לעבור למשרד אחר ולהיות עם חוקרים בלבד. שם הביע נכונותו ורצונו לספר את שבאמת אירע. לאחר שהותכן מכשיר ההלטה מסר את הודאתו, בידועה שהדברים מוקלטים. העדים וכן החוקרת סמואל, לגבי שלב התחלת החקירה, הכחישו שמוש בכוח כלשהו כלפי הנאשם. רפ"ק מלכה הוסיף בע' 13 כי במהלך השחזור לא נהשו באמצעי פסול כלשהו כלפי הנאשם.

9. אנו דוחים את גרסת הנאשם לענין השמוש באמצעים פסולים כלפיו בגבית הודאתו ובשחזור כבלתי אמינה. כן דוחים אנו את דבריו כאילו הושמו בפיו על ידי חוקריו הדברים שאמר בהודאתו וכי הודרך לעשות את השחזור. לדברים אלה אין כל יסוד בראיות. דברי הנאשם במשפט הזוטא ובעדותו בפנינו אינם ראויים לאמון. הפרטים הרבים הכלולים בהודאתו ושנאמרו בשחזור בלווי הדגמה מוחשית של מעשיו, אינם מתישבים עם טענת הנאשם כי הרשום נעשה על ידי חוקריו מבלי שספק להם מידע כלשהו. תאור פרטי מעשה הפגיעה והמניע לו כמפורט בהודאה ובשחזור לא היו ידועים לחוקרים וממילא שלא יכלו לייזום את אמירתם על ידי הנאשם. הופעתו של הנאשם בסרט הוידאו של השחזור שהוטרט בפנינו הייתה רגועה ועניינית. נראה לנו כי רק מי שנכח במקום ובצע את המעשה, יכול היה לתאר ולהדגים בפרטים את שלבי האירוע. בהיאותו של הנאשם בפרטים ובצורת תאורו בשחזור, שוללת את האפשרות כי הנאשם

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

- 8 - בית משפט מחוזי חיפה

הודה בדבר שלא בצע.

אנו מקבלים את הודיתו של הנאשם ואת שחזורו כמהימנים וכמשהפירם את שאירע למעשה ודוחים כבלתי אמינה את התנצרותו של הנאשם מהודאתו ושחזורו.

10. הנאשם עבר תהליך שראשיתו התכחשות למעשה ובהמשכו הודיה בכצוע המעשה. לא מן הנמנע שלא פרש לפני חוקריו את המידע המלא שהיה בידו על האירוע. מאידך קיימת אפשרות לאור הממצאים שנתגלו בזירת העבירה, בהשוואה להודית הנאשם, למעורבות נוספת. ללא שותפותו של הנאשם, שהתבטאה בתקיפת מזרח במפעלתו של המנוח שהיה מומל בסלון, דקירות מחט בחלקי גופו ותוספת דקירות סכין בגופו, כעולה מחות דעת המומחה ת/16 והפרכת תנוחת הגופה על גבה כשראשה לעבר הכניסה לסלון ורגליה כלפי המרפסת של הסלון. גרימת אי סדר בחדר השינה, כעולה מממצאים שנתגלו בדירה על ידי המעבדה הניידת ב-7.3.93 כמפורט ב-1/ח.

11. מכיון שהעדות העיקרית נגד הנאשם היא הודאתו במשטרה ובשחזורו "ומפרו אנו חרים" נחזף, לפי ההלכה שהתגבשה בבתי המשפט, "דבר מה נוסף" לשם הרשעת הנאשם. מטרת הראיה אינה אלא להראות שהנאשם לא בדה את ספור הודאתו מלבו והורשע בשל כך. משקלה של ראיה זו יכול להיות קל ביותר (ע.א. 290/59 פ"ד 1489 בע' 1499). ונפסק ב-ע.פ. 714,715/78 פ"ד לג(3) ע' 228 בע' 236 כי

"... "הדבר מה" שיש להביא לאמת הודאתו של המערער היא אותו

"דבר מה" המאמת פרטים המצויים בהודאה, והשייכים לגזרה השנייה

במחלוקת שבין התביעה לבין ההגנה..."

בעניננו חיים דבר מה נוסף בזה המצביע על כך שהנאשם לא יחס לעצמו מעשה שלא בצע, אלא מסר גירסה שיש לה אחיזה בחומר הראיות. יכולתו

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה

- 9 -

של הנאשם לשחזר בפרטי פרטים את מהלך האירועים מצביעה על התמצאותו במה שנעשה במקום ובשעת בצוע העבירה, מה גם שממצאים אלה הולמים חלק ממצאי המשטרה כפי שנתגלו מיד אחרי הרצח, כגון: חלק מלהב סכין שבור בגבו של המנוח, פצעי דקירה בחזהו ובגבו, מציאת שבר פלסטיק של ידית סכין בסלון, מציאת הסכינים וארנה עם מסמכים כשהם מונחים בקערת המהלחת, מציאת שני סכינים שלהביהם שבורים, האחד בעל ידית פלסטיק חומה שבורה והשני בעל ידית בצבע כסף, להבה שבור של הסכין מותאם לחלק הלהב שנמצא תקוע בגבו של המנוח. כן נמצאה התאמה בין ידית הפלסטיק החומה של הסכין לשבר חום מפלסטיק שנמצא בסלון.

כן מתחזקת הודיתו בדברים שאמר עת שלוה ע"י רס"ל אנגל בתום השחזור כדלקמן: "חתרכת בן זונה מניאק הזקן הזה ופת כמו מניאק וירק הצידה לכוון הקיר, ומגיע לו שמת ככה" (ע' 42 ודו"ח ת/23). מהרמנים עלינו דבריו של רס"ל אנגל כי אכן שמע אמירה זו מהנאשם, דבר המחזק דבריו באשר להצעתו של המנוח ואת המניע למעשה כפי שצירן הנאשם בהודיתו. קיומו של מניע מהווה גורם העשוי גם הוא לשמש "דבר מה" נראה ע.פ. 531/88 פס"ד מד(4) ע' 559 בע' 569ה'1.

כן יש להפנות לאליביר שהופרד בעדותו של חברו לעבודה של הנאשם. לגרסת הנאשם באמרתו ת/2 עבד ביום הראשון ה-7.3.93 עד שעה 16.00 בעכו, והמשיך בכפר מכר עד שעה 20.00, כך שהיה במקום אחר בעת בצוע המעשה, אלא שמעדות שותפו לעבודה במיח, סמיר בשיר - ע' 26 - המנהל רישום של ימי עבודה על הלוח - ת/13 - עולה כי בתאריך ה-7.3.93 לא עבדו כלל בשל מזג האוויר הגשום. העד מאשר כי אכן עבדו בכפר מכר אך היה זה בימים חמישי ושישי ה-4 וה-5 למרץ 1993. הפרכת אליביר זו בעדות מהימנה מהווה חיזוק של ממש להודיתו.

מסקנתנו מהאמור לעיל היא כי קיים "דבר מה נוסף" מספיק, ואף מעבר לכך, לאמות הודאת הנאשם, המראה שלא בדה דברים מלבו אלא סיפר דברים

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

ברית משפט מחוזי חיפה - 10 -

כהוויתם. אנו מקבלים את גרסת השחזור וההמחשה כמשקפת לאשורו את מה שאירע.

12. ציבנו לעיל את האפשרות להתערבות נוספת, ללא שתופו של הנאשם, במעשה העבירה. התערבות זו נלמדת מהעובדה כי במפשעה הימנית של המנוח נמצא נעוץ מזרק אנטרופן ונמצאו סימני דקירות מחט טריים בצד ימין ושמאל של הצואר. כן נמצא בגוף המנוח, כעולה מחוות דעת המומחה - ת/16 - מספר רב יותר של דקירות מזרק שפרט הנאשם. בהדמת הבטן נמצא 5 פצעי דקירה שאחד מהם חדר לחלל הבטן ו-2 פצעי דקירה בגב משמאל.

מהודית הנאשם ושחזורו עולה כי הוא דקר את המנוח 2 דקירות בחזהו העליון ודקירה אחת בגבו. בדרך כלל אין לצפות מאדם שהיה במצב של אבדן עשתונות, כדברי הנאשם, שיזכור ויפרט בדיוק ובעקביות את מספר הדקירות ומקומן. אין ראיה כי הנאשם הוא זה שנעץ את המזרק במפשעה ודקר עם המחטים בגופה, כמפורט לעיל, וכי הוא שעשה את אי הסדר בחדר השינה וכי הוא ששינה את תנורת הגופה כאמור. האפשרות של התערבות נוספת ללא קשר עם הנאשם, לאחר שבצע את מעשיו במנוח, אינה לאור ראיות מוכחות אלה, בבחינת אירוע רחוק ויוצא דופן שיש להתעלם הימנו.

13. נראה לנו כי גם אם היתה התערבות נוספת כאמור, הרי שבאה לאחר מות המנוח ואין בה כדי לשנות את המסקנה כי הנאשם היה זה שרצה לגרום למותו של המנוח בתשנייה מכני על ידי לחיצה ידנית על צוארו. הנאשם הודה בבצוע לחיצה שכזו שלאחריה נובת שהמנוח חדל לנשום. מאידך קיימת האפשרות שהנאשם טעה באבחנתו "הרפואית" לענין מותו של המנוח, שהרי אין הוא בר סמכא לענין זה, והאלימות הנוספת העולה מחומר הראיות שפרטנו לעיל תרמה למותו של המנוח.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה - 11 -

אין במקרה זה לדבר על פעולה משותפת כשהכונה והרצון לבצעה נוצרו מלכתחילה, לפני הבצוע בלב המבצעים, בצוותא, הרי הנאשם והאלמוני שנכנס, כנראה, לדירה לאחר שהנאשם עזבה. יצוין כי המשטרה לא חקרה כלל בענין האפשרות למעורבות נוספת. המזרק לא נבדק שמא מצויים עליו טביעות אצבע שעשויות היו לגלות את מי שתקעו במפשעת המנוח ודקרו בגופו, ושכנראה ערך חיפוש בחדר השינה ועל גופו של המנוח ולצורך כך שינה את סצב תנוחתו. אין הוכחה כי בחדר השינה נערכה בדיקה של טביעות אצבע.

מן הראוי היה, לאחר שמיעת גרסת הודיתו של הנאשם המתנער מקשר כלשהו עם המזרק, דקירת המחט והפרכת חדר השינה וצורת תנוחת המנוח, לבדוק ולחקור ביסודיות בענין זה והדבר, כאמור, לא נעשה. מחדלי המשטרה בענין זה מעוררים פליאה ואין לעגור על כך לסדר היום. יש להסב את תשומת לב האתראים לחקירה לאי מצויה עד תום, אלא שאין בעובדה זו כדי לשחרר את הנאשם מאחריותו לחלקו במעשה האלימות שבצע במנוח, אליבא דהודיתו.

14. השאלה באיזו עבירה יש להרשיע את הנאשם על פי גרסת הודיתו תלויה בטיב הכונה שקננה בחובו בעת בצוע המעשה ולענין זה אין מקום למסקנה ברורה כי הנאשם התכוון לגרימת מותו של המנוח דוקא. מחד ניתן לומר כי אופי וצורת בצוע המעשה כעולה מהודית הנאשם מצביעים על כך שבשעת מעשה התגבשה אצל הנאשם התלמה להמית את המנוח בשל הפגיעה בכבודו הגלומה בהצעה הסגונה שהפנה כלפיו. מסקנה זו מתחזקת בהנחה שהתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, אלא שבעניינינו נותר ספק האם השלים את זממו בהמתת המנוח לאור ההתערבות המאוחרת יותר. הנסיבות שהוכחו מצביעות על כונה ממשית לגרום למות המנוח הנדרשות בעבירה של נסיון לרצח על פי סעיף 305(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מאידך, ניתן לומר כי שאלת עולה מהודאת הנאשם, כי הצעת המנוח המגונה פגעה בו קשות וגרמה לו לאבדן עשתונות שרופף את מנגנוני הבליטה הנפשיים שלו, וגרמה לכך שיצא מגדרו. השאלה היא מה טיבה של הבונה הפלילית שלווה את הנאשם בעת המעשה, האם אכן התכוון בתקיפתו את המנוח לגרום למותו. לדבריו רצה להתנקם במנוח בשל הצעתו זו וחש עצמו נבגד על ידו (ראה ת/19א ע' 2, ת/21 בע' 7, 8-9). מאידך אהב, לדבריו, את המנוח והעריכו כאילו היה אביו (ראה ת/19א ע' 4, ת/21 ע' 18). אין זה לכן מן הנמנע כי הנאשם, שאבד עשתונותו לשמע ההצעה המגונה שהציע לו המנוח שהחשיבו כאביו, עבר את הגבול בתגובתו, והגיב בלא שנתן דעתו לתוצאה ההטלנית שהוא עלול להמיט על המנוח. תגובתו החריפה על הפגיעה בכבודו מפרי אדם שכבד, אהב והעריך כאביו יכולה להתפרש כבטוי של זעם כלפי המנוח.

סבורני כי בנסיבות מהרה זה מן הראוי להבוע כי הנאשם עבר את העבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף (1)329 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

15. אשר על כן מתלימים אנו כי הנאשם הקטין בצע את העבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה על פי סעיף (1)329 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מ. סלוצקי, סגן נשיא

/צ

כב' השופט ח. אריאל

אני מסכים עם הכרעת דינו של סגן הנשיא פ. סלוצקי.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

- 13 -

ת.פ. 70/93

בבית המשפט המחוזי בחיפההשופט נ. קליינברגר:

בחוות-דעתו של חברי הנכבד, סגן הנשיא סלוצקי, ניתן תיאור מפורט של העובדות המתייחסות לפרשה עגומה זו שלפנינו. תיאור זה מושמת בעיקרו על דבריו של הנאשם מחוץ לכותלי בית המשפט הכלולים באמרתו - ת/19, בתמליל של פעולת שידזור - ת/31 ובדו"ח - ת/23, אשר העדפנו על פני דברים שהשמיע במהלך מסירת עדותו לפנינו, וכן על חוות-דעתו של ד"ר לוי, אשר ביצע את נתיחת גופתו של המנוח - ת/16.

תמיד דעים אני עם חברי הנכבד, כי בנסיבותיו של מקרה זה, כפי שהן צולות מחומר הראיות שהונח לפנינו, אין מקום לקבוע שהנאשם ביצע עבירת רצח המיוחסת לו בכתב האישום.

יש במזרק, שנמצא מקובע במפשעתו של המנוח, בסימנים טריים של דקירות מחט במקומות שונים בגופו, אשר נתגלו על ידי הפתולוג, ד"ר לוי (ראה - ת/16) ובסגור תנוחת גופו של המנוח כדי להצביע על כך, שלאחר צאתו של הנאשם מדירת המנוח נכנס אליה אלמוני ויתכן שמעשיו הם שגרמו למות המנוח או להחשתו.

חברי הנכבד הגיע למסקנה, כי מן הראוי לקבוע שהנאשם ביצע עבירה של גרימת חבלה חמורה בכוונה מתמירה, לפי סעיף 329 (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וחברי הנכבד השופט אריאל הצטרף למסקנה זו, שלגביה ברצוני לרשום הסתייגות.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. - 70/93

- 14 -

מדברי הנאשם לחוקריו עולה ברורות, כי הצעתו המגונה של המנוח פגעה בו קשות והוציאה אותו מכליו. מדבריו הנ"ל של הנאשם עולה גם, כי לאחר שהמנוח השמיע את הצעתו המגונה, הוא פנה לחדר השירותים ושהה בו דקות מספר. הנאשם נרצל את שהותו של המנוח בחדר השירותים כדי להצטייד בסכין שנטל מעל מדף השיש שבמטבח ובצאתו של המנוח משם הורה לו הנאשם לחזור על הצעתו. משנשמע המנוח להוראתו של הנאשם וחזר על הצעתו המגונה, דקר אותו הנאשם בסכין בבטנו וחזר ודקרו והפעם הסכין נשבר. הנאשם לא הסתפק בשתי דקירות הסכין והלם באגרופו בפניו של המנוח, וכאשר האחרון כורע על ברכיו נטל סכין שני מהמטבח ודקר בו את המנוח בגבו דקירה אחת שכן גם סכין זה נשבר.

הנאשם תפס אז בידיו את המנוח בגרונו וניסה לחנוק אותו. בשלב מאוחר יותר כאשר הנאשם נזכח לדעת, כי המנוח אינו נושם עוד, הוא שלף מכיסו של המנוח את ארנקו ומשלא מצא בו את שחירפש השליכו ביחד עם שבדי הסכרנים לכיור על מנת לשטוף מעליהם את מביעת אצבעותיו. לאחר מכן הוציא מכיסו של המנוח את המפתחות שבהם פתח את הדלתות ויצא את הדירה.

לאחר סקירת השתלשלות האירועים הרלוונטיים בדירתו של המנוח נשאלת השאלה, מה היתה הכוונה שקיננה בלבו של הנאשם בעת ביצוע מעשיו האלימים כפי שתוארו לעיל.

נראה לי, כי עשירית שימוש בסכין, שהוא כלל הטלני, נעיצתו פעמיים בבטנו של המנוח ומשנשבר נטילת סכין נוסף ונעיצתו בגבו בעוצמה שגרמה לשבירתו, תפיסת המנוח בגרונו תוך כדי הפעלת לחץ ידני מלמדים על כוונת הטילה, ולא על כוונה לגרום לחבלה חמורה בלבד, (ראה ע"פ 299/81, פד"ר לו' (1) 141, 148, ע"פ 672/81, פד"ר לח' (3) 292, 299 וע"פ 852/85, פד"ר מנ' (2) 551, 557).

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. - 70/93

- 15 -

ברם, כאמור הצעתו המגונה של המנוח פגעה בכבודו של הנאשם, הרגיזה אותו מאוד והציאה אותו סכליו, ולפיכך יש להוסיף ולשאול האם היה בה משום "קינטור". קינטור נבחן על-פי שתי אמות מידה: סובייקטיבית ואובייקטיבית. ושני מבחנים אלה הם מצטברים (ראה ע"פ 396/69, פד"ק כד' (1) 561, 579).

גם אם אצא מתוך הנחה, שהצעתו של המנוח גרמה לנאשם לאיבוד שליטתו העצמית ובכך קויים המבחן הסובייקטיבי, הרי גם אז אינני מוכן לקבוע, שאדם סביר באותן נסיבות היה מגיב על אותה הצעה מגונה כפי שהגיב הנאשם. מה גם, שהמנוח, כאמור, לאחר השמעת הצעתו נכנס לחדר שירותים ושהה בו דקות מספר, ובפרק זמן זה יכול היה הנאשם להרגע. "לצנן את דמו" ולכלכל את צעדיו במחשבה צלולה.

מכאן, שאין לראות בהצעתו המגונה של הנאשם "קינטור".

לעניות דעתי, בנסיבותיו של מקרה זה מן הראוי לקבוע, כי הנאשם עבר עבירה של נסיון לרצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין. אשר רכיביה זהים לרכיבי העבירה שיוחסה לו בכתב-האישום, למעט עצם גרימת המוות.

לדעת שני חברי הנכבדים, סגן הנשיא סלוצקי והשופט אריאל, יש לקבוע, כאמור, כי הנאשם עבר עבירה של גרימת חבלה חמורה בכוונה מחמירה, ומאחר והביעתם זו מקרחה עם הנאשם, שהינו עדיין קטין, לאחר שרשמתי את הסתייגותו מוכן אני לצרף חתימתו לחתימתם.

נ.קליינברגר, שופט,

הלדנית: מאירה בן-גל.

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה - 16 -

הוחלט כי הנאשם בצע את העבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה על פי
 סעיף 1329(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ואנו מורים על הגשת תסקיר
 מבחן לגביו והובעים את המשך הדיון לתאריך

ניתן היום 93. במעמד הצדדים והודע.

ח. אריאל, שופט

נ. קלינברגר, שופט

מ. סלוצקי, סגן נשיא

/צ/

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. - 70/93

בית משפט מחוזי חיפה - 1 -

תיק פלילי 70/93

כבית המשפט המחוזי בחיפה

בפני כב' השופטים: מ.סלוצקי ס.נשיא - אב"ד, נ. קליינברגר ו-ח. אריאל

ב ע נ י נ: מדינת ישראל

= נ ג ד =

עיסא בן מוחמד עיסא

גזר-דין

לאחר שקבענו כי הנאשם ביצע את העבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, על פי סעיף 329 (1) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 והוגש לנו תסקיר מבחן, כאמור בסעיף 22 לחוק הנוער (שפיטה), ענישה ודרכי טיפול), התשל"א - 1971. אנו מחליטים, לאור חומרת המעשה המחייבת תגובה עונשית מרתיעה, להרשיע את הנאשם בעבירה הנ"ל ולגזור את דינו.

הוגש תסקיר מבחן המפרט את דקעו המשפחתי של הנאשם ובעיותיו המיוחדות והשפעתן על אורח התנהגותו.

הציון המבחן בדעה שהנאשם "זקוק לטיפול מעמיק ועזרה להסתדר בחיים בצורה חיובית" והוא ממליץ שלא למצות את הדין עמו ולהסתפק בשנת מאסר בפועל, החל מיון מעצרו, ולהורות על העמדתו בפקוח הציון מבחן למשך שנה, החל מתום ריצוי עונש המאסר ולחייבו במגורים במוסד אחיה.

אין ברדינו לקבל המלצתו זו. המדובר הוא במהרה חמור שבוצע באלימות רבה שהתבטאה בדהירות בסכינים, הכאה וחניקת המנוח, המחייב ענישה מרתיעה.

נראה, לכאורה, שקצין המבחן בהמלצתו הנ"ל לא הביא בחשבון, במידה הראויה את חומרת העבירה שבה הורשע הנאשם שבפנינו.

הרצון לשקם את הנאשם איננו השיקול היחיד אשר מנחה את בית המשפט בבואו לגזור עונשו של נאשם.

ב"כ המדינה עמדה על חומרת מעשהו של הנאשם שבוצע באכזריות מרובה באדם זקן. הנאשם, לטענתה, מסוכן לציבור והיא מבקשת להטיל עליו עונש מאסר ממושך, על אף גילו הצעיר.

הסנגור מבקש להקל עם הנאשם במידת האפשר. לדבריו נפגע הנאשם קשות מהצעתו של המנוח שגרמה לו לאבדן עשתונותיו ולתגובתו החמורה כלפיו. בקשתו היא להתחשב באמור בתסקיר.

26.12.93

מדינת ישראל - בתי המשפט

ת.פ. 70/93

בית משפט מחוזי חיפה - 2 -

הנאשם התחרט על מעשהו ומבקש את החסי ביהמ"ש.
לנאשם אין הרשעות קודמות.

לאור החומרה הרבה שבמעשהו של הנאשם שצריך היה להבין מהי המשמעות של תקיעת סכין בחזהו ובגבו של המנוח, וחניקתו כשהוא מתבוסס בדמו, נראה לנו שמן ההכרח לנקוט בענישה מחמירה שיהא בה כדי להרתיע את הנאשם עצמו ועבריינים אחרים בכוח מלבצע מעשי אלימות שכאלה ולהביע את סלידת החברה ממעשי אלימות שכאלה.

מאידך, מתחשבים אנו להולה בגילו של הנאשם שעודדנו נער וברקע המעשה שבא בתגובה להצעה מגונה מצד המנוח כלפיו.

אנו דנים את הנאשם ל-9 שנות מאסר, מהן 7 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 12.3.93, ושנתרים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא ירצה עונשו זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה מסוג פשע וירושע בדרכו תוך התקופה הנ"ל או לאחריה.

לנאשם הזכות לערער על פסה"ד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום בנוכחות

ח. אריאל - שופט

נ. קליינברגר - שופט

מ. סלוצקי - ס. נשיא

[אב"ד]